Kohtulahendite kogumik

KOHTUJURISTI ETTEPANEK
GIOVANNI PITRUZZELLA
esitatud 11. novembril 2021 [1]

Kohtuasi C-79/20 P

Yieh United Steel Corp.
versus

Euroopa Komisjon

Apellatsioonkaebus – Dumping – Rakendusmäärus (EL) 2015/1429 – Määruse nr 1225/2009 artikli 2 lõige 2 (nüüd määruse 2016/1036 artikli 2 lõige 2) – Normaalväärtuse määramine – Samasuguse toote müük, mis on suunatud ekspordiriigi siseturul tarbimiseks – Ekspordiriigi siseturu müügi normaalväärtuse määramisest kõrvalejätmine

1. Milline ulatus on dumpinguvastases õiguses nõudel, mille kohaselt tuleb dumpingu määramiseks kasutatava normaalväärtuse arvutamise puhul üldiselt kasutada „sisetarbimiseks ettenähtud“ samasuguse toote müüki? Kas see nõue eeldab subjektiivse asjaolu tõendamist asjaomast toodet eksportiva tootja poolt?

2. See on sisuliselt õigusküsimus, mida analüüsin käesolevas ettepanekus, mis käsitleb apellatsioonkaebust, millega Yieh United Steel Corp. (edaspidi „Yieh United“) palub tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 3. detsembri 2019. aasta otsuse Yieh United *vs.* komisjon (T-607/15, EU:T:2019:831, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“), millega jäeti rahuldamata kõnealuse äriühingu poolt Euroopa Komisjoni 26. augusti 2015. aasta rakendusmääruse (EL) 2015/1429, millega kehtestatakse lõplik dumpinguvastane tollimaks Hiina Rahvavabariigist ja Taiwanist pärit roostevabast terasest külmvaltsitud lehtmaterjali impordi suhtes (edaspidi „vaidlusalune määrus“), peale esitatud tühistamishagi. [2]

I. Õiguslik kontekst

3. Vaidluse aluseks olevate asjaolude esinemise ajal olid sätted, mis reguleerisid Euroopa Liidu poolt dumpinguvastaste meetmete kehtestamist, ette nähtud nõukogu 30. novembri 2009. aasta määruses (EÜ) nr 1225/2009 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (edaspidi „algmäärus“) [3].

[1] Algkeel: itaalia.

[2] ELT 2015, L 224, lk 10.

[3] ELT 2009, L 343, lk 51, ja parandus ELT 2010, L 7, lk 22. See määrus tunnistati kehtetuks Euroopa Parlamendi ja nõukogu 8. juuni 2016. aasta määrusega (EL) 2016/1036 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Liidu liikmed (ELT 2016, L 176, lk 21).

4. Algmääruse artikli 1 lõigetes 1 ja 2 oli ette nähtud:

„1. Dumpinguvastast tollimaksu võib kohaldada dumpingtoote suhtes, mille vabasse ringlusse lubamine [liidus] tekitab kahju.

2. Toodet käsitletakse dumpingtootena, kui selle hind [liitu] eksportimisel on väiksem kui tavapärase kaubandustegevuse käigus ekspordiriigi kindlaksmääratud samasuguse toote võrreldav hind“.

5. Algmääruse artikli 2 lõigetes 1 ja 2 kohaselt:

„1. Normaalväärtuse aluseks võetakse tavaliselt ekspordiriigi sõltumatute klientide poolt tavapärases kaubandustegevuses makstud või makstavad hinnad. […]

2. Sisetarbimiseks ettenähtud samasuguse toote müüki kasutatakse normaalväärtuse määramisel tavaliselt siis, kui kõnealuse müügi maht moodustab vähemalt 5% [liitu] suunatud vaatlusaluse toote müügi mahust. Väiksemat müügimahtu võib kasutada juhul, kui näiteks nõutavaid hindu käsitletakse asjaomase turu suhtes tüüpilisena.“

II. Asjaolud ja vaidlusalune määrus

6. Yieh United on Taiwanis asutatud äriühing, kes tegeleb eeskätt roostevabast terasest külmvaltsitud lehtmaterjali tootmise ja turustamisega.

7. Pärast Eurofer, Association européenne de l’acier, ASBLi (edaspidi „Eurofer“) kaebust algatas komisjon 26. juunil 2014 dumpinguvastase menetluse Hiina Rahvavabariigist ja Taiwanist pärit roostevabast terasest külmvaltsitud lehtmaterjali impordi suhtes.[4] Dumpingu ja kahju uurimine puudutas ajavahemikku 1. jaanuarist kuni 31. detsembrini 2013.

8. Komisjon kehtestas 24. märtsil 2015 rakendusmäärusega (EL) 2015/501[5] (edaspidi „ajutine määrus“) asjaomasele tootele ajutise dumpinguvastase tollimaksu 10,9%, mis puudutas Yieh United’it.

9. 26. augustil 2015 võttis komisjon vastu vaidlusaluse määruse.

10. Seoses konkreetselt Taiwanist pärit asjaomase toote impordi normaalväärtuse arvutamise meetodiga tuleneb vaidlusalusest määrusest, et ajutises määruses algul kasutatud meetod ei sisaldanud omamaist müüki turustajatele ja kauplejatele.[6]

11. Pärast seda, kui teatavad asjaomased eksportivad tootjad esitasid dumpinguvastases uurimises oma argumendid, analüüsis komisjon vaatamata sellele, et ta oli arvamusel, et müügi lõppsihtkoha mitteteadmine ei muuda midagi, uurimise raames saadud tõendite põhjal olukorda veel kord.[7] Pärast seda, kui ta oli analüüsinud pärast esialgsete järelduste teatavakstegemist saadud märkusi ja

[4] Vt teade dumpinguvastase menetluse algatamise kohta, avaldatud ELT 2014, C 196, lk 9.

[5] Komisjoni 24. märtsi 2015. aasta rakendusmäärus (EL) 2015/501, millega kehtestatakse ajutine dumpinguvastane tollimaks Hiina Rahvavabariigist ja Taiwanist pärit roostevabast terasest külmvaltsitud lehtmaterjali impordi suhtes (ELT 2015, L 79, lk 23).

[6] Vt vaidlusaluse määruse põhjendus 50, kus on sõnaselgelt viidatud ajutise määruse põhjendustele 63–66.

[7] Vt vaidlusaluse määruse põhjendus 56.

lisateavet,[8] vaatas komisjon läbi normaalväärtuse määramisest kõrvalejäetava müügi, et kajastada võimalikult täpselt uurimisaluste eksportivate tootjate individuaalset olukorda. Pärast seda analüüsi kasutati esialgses etapis normaalväärtuse arvutamisest kõrvalejäetud teatavat müüki vajaduse korral normaalväärtuse arvutamiseks.[9]

12. Vaidlusaluse määruse põhjendusest 59 ilmneb, et „[s]elle asemel, et eeldada, et kogu müük turustajatele olid mõeldud ekspordiks, ja jätta kõrvale kogu müük turustajatele, jättis komisjon kõrvale üksnes selle osa turustajatele müüdud toodetest, mille puhul oli olemas piisav objektiivne tõendusmaterjal nende tegeliku eksportimise kohta. Komisjon vaatas läbi kõnealused müügiandmed ning liigitas müügi riigisiseseks müügiks ja ekspordiks vastavalt iga asjaomase eksportiva tootja olukorrale ja teda käsitlevatele andmetele. Seejuures kasutati tõendina näiteks ekspordile ettenähtud allahindluste olemasolu. Seevastu subjektiivsed tegurid nagu kavatsus ja teadlikkus või nende puudumine ei mõjutanud komisjoni teostatud objektiivselt analüüsi.“

III. Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

13. Yieh United esitas 27. oktoobril 2015 Üldkohtule vaidlusaluse määruse peale tühistamishagi.

14. Yieh United esitas hagi põhjenduseks kaks väidet, mis käsitlesid vastavalt algmääruse artikli 2 lõigete 3 ja 5 ning sama määruse artikli 2 lõigete 1 ja 2 rikkumist.[10]

15. Eelkõige väitis Yieh United oma hagi teises väites sisuliselt, et komisjon rikkus algmääruse artikli 2 lõikeid 1 ja 2, leides nõuetekohase põhjenduseta, et asjaomase toote teatav sõltumatule kliendile müük, mida teostatakse tavapärase kaubandustegevuse käigus, tuleks ekspordiriigis normaalväärtuse arvutamisest kõrvale jätta üksnes põhjusel, et asjaomased tooted hiljem eksporditakse. Arvestades eelkõige algmääruse artikli 2 lõike 2 sõnastust, mille kohaselt kasutatakse „sisetarbimiseks ettenähtud“ asjaomase toote müüki tavaliselt normaalväärtuse määramisel, oleks komisjon võinud kõnealuse müügi normaalväärtuse arvutamisest õiguspäraselt kõrvale jätta ainult pärast seda, kui ta oli tõendanud, et müüja oli müügitehingu hetkel asjaomaste toodete ekspordist teadlik või oli ette näinud, et klient need ekspordib.

16. Vaidlustatud kohtuotsuses lükkas Üldkohus pärast seda, kui ta oli tagasi lükanud hagi esimese väite,[11] punktides 114 kuni 145 tagasi ka teise väite.

17. Üldkohus leidis kõigepealt, et grammatilisest seisukohast viitavad algmääruse artikli 2 lõike 2 erinevad keeleversioonid asjaomase toote „sihtkohale“ ilma viiteta tootja kavatsusele selle kohta, kuhu see on müügi hetkel suunatud.[12] Selle kohta leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuses,[13] et vastupidi sellele, mida väitis Yieh United, ei saa teha ühtegi lõplikku järeldust, ei juhtumi põhjal,

8 Vt vaidlusaluse määruse põhjendus 57.

9 Vt vaidlusaluse määruse põhjendus 56.

10 Nüüd vastavalt (nüüd määruse 2016/1036 artikli 2 lõiked 3 ja 5) ja määruse 2016/1036 artikli 2 lõiked 1 ja 2.

11 Vt vaidlustatud kohtuotsuse punktid 29–113.

12 Vt vaidlustatud kohtuotsuse punktid 128 ja 129.

13 Vt punkt 130 ja 131.

milles tegi otsuse Maailma Kaubandusorganisatsiooni (WTO) vaekogu,[14] ega ka komisjoni varasema, 1997. aasta määruse põhjal, millega kehtestati teatavatele toodetele esialgne dumpinguvastane tollimaks.[15]

18. Üldkohus märkis, et mõiste „sisetarbimiseks ettenähtud“ tõlgendust, mille kohaselt ei ole vaja otsida müüja kavatsust või konkreetset teadlikkust asjaomase toote lõppsihtkohast, kinnitab käsitletud sätte konteksti analüüs. Nimelt ei eelda algmääruses tähenduses mõiste „dumping“ ega ka mõisted „kahju“ ja „kõrvalehoidmine“ kohaldamise tingimusena, et tuvastatakse, et huvitatud poolel oli konkreetne kavatsus, vaid need nõuavad objektiivsete tingimuste täitmist, sõltumatult tema kavatsusest või konkreetsest teadlikkusest.[16]

19. Lisaks leidis Üldkohus, et see tõlgendus on kooskõlas dumpinguvastase uurimise eesmärgiga, milleks on, et liidu institutsioonid peavad otsima objektiivseid tõendeid, kasutades algmäärusega nende käsutusse antud vahendeid ja tehes seda ettevõtjate vabatahtliku koostöö alusel. Üldkohtu arvates on see tõlgendus kooskõlas ka ootuspärasuse ja õiguskindluse põhimõtetega.[17]

20. Käesoleva kohtuasjaga seoses märkis Üldkohus eelkõige, et komisjon asendas ajutises määruses kehtestatud esialgse lähenemise vaidlusaluses määruses lähenemisega, mis tugines objektiivsetele tõenditele asjaomase toote ekspordi kohta asjaomase turustaja poolt.[18] Konkreetselt leidis Üldkohus esiteks, et teatud müük, mille Yieh United oli deklareerinud riigisisese müügina, oli saanud ekspordisoodustust süsteemi alusel, mille eesmärk oli anda ajend turustajatele, kes nende metallurgiatooteid eksportisid; teiseks, et oli tõendatud, et Yieh United kohaldas tegelikult seda ekspordisoodustust, eelkõige suurele osale müügist sõltumatule kliendile, millega seoses ta vaidlustas normaalväärtuse arvutamisse kaasamise; ja kolmandaks, et oli õnnestunud koguda muid objektiivseid tõendeid selle kohta, et viidatud klient oli tegelikult eksportinud enamiku kõnealuse müügi esemeks olevatest toodetest, mis olid deklareeritud kui riigisiseseks müügiks mõeldud tooted.[19]

21. Nende kaalutluste põhjal järeldas Üldkohus, et komisjon võis õiguspäraselt ja ilmset hindamisviga tegemata jätta kõnealuse müügi normaalväärtuse määramisest algmääruse artikli 2 lõigete 1 ja 2 alusel kõrvale.[20]

IV. Poolte nõuded

22. Yieh United palub oma apellatsioonkaebusega Euroopa Kohtul vaidlustatud kohtuotsuse tühistada, esimese kohtuastme hagi rahuldada ja seega tühistada vaidlusalune määrus teda puudutavas osas ning mõista komisjonilt ja Euroferilt välja esimeses kohtuastmes ja apellatsioonimenetluses kantud kohtukulud.

[14] 16. novembri 2007. aasta aruanne vaidluses „Euroopa ühendused – dumpinguvastane meede Norrast pärit kasvanduselõhe suhtes“ (WT/DS 337/R), eelkõige joonealune märkus nr 339.

[15] Komisjoni 6. juuni 1997. aasta määrus (EÜ) nr 1023/97, millega kehtestatakse esialgne dumpinguvastane tollimaks Poolast pärit puidust tasapinnaliste kaubaaluste impordile ja nõustutakse teatud eksportijate võetud kohustustega seoses selle impordiga (EÜT 1997, L 150, lk 4).

[16] Vt vaidlustatud kohtuotsuse punkt 132.

[17] Vt vaidlustatud kohtuotsuse punktid 133–135.

[18] Vt vaidlustatud kohtuotsuse punktid 137 ja 138.

[19] Vt vaidlustatud kohtuotsuse punktid 138–142.

[20] Vt vaidlustatud kohtuotsuse punkt 144.

23. Komisjon palub Euroopa Kohtul apellatsioonkaebuse rahuldamata jätta ja jätta kohtukulud Yieh United'i kanda.

24. Eurofer palub Euroopa Kohtul apellatsioonkaebuse rahuldamata jätta, teise võimalusena jätta rahuldamata esimeses kohtuastmes esitatud hagi ja kolmanda võimalusena saata kohtuasi tagasi Üldkohtule, ning mõista Yieh United'ilt välja kohtukulud, kaasa arvatud esimese kohtuastme menetluses kantud kulud.

V. Apellatsioonkaebuse analüüs

A. Yieh United'i esitatud apellatsioonkaebus

25. Yieh United esitab oma apellatsioonkaebuse põhjendamiseks kaks väidet. Apellatsioonkaebuse esimese ja teise väitega leiab ta, et Üldkohus rikkus vaidlustatud kohtuotsuses vastavalt algmääruse artikli 2 lõiget 3 ja artikli 2 lõiget 5. Apellatsioonkaebuse kolmanda väitega leiab Yieh United aga, et Üldkohus rikkus algmääruse artikli 2 lõiget 2.

26. Vastavalt Euroopa Kohtu palvele keskendun oma analüüsis apellatsioonkaebuse kolmandale väitele.

B. Apellatsioonkaebuse kolmas väide

1. Poolte argumendid

27. Apellatsioonkaebuse kolmandas väites, millega kritiseeritakse vaidlustatud kohtuotsuse punkte 129–135, leiab Yieh United, et Üldkohus rikkus algmääruse artikli 2 lõiget 2. Üldkohus järeldas valesti, et kõnealune säte ja eelkõige mõiste „sisetarbimiseks ettenähtud" ei kohustanud komisjoni tõendama eksportiva müüja kavatsust või konkreetset teadlikkust asjaomase toote lõppsihtkohast. Üldkohtu tõlgenduse kohaselt võimaldab viidatud säte komisjonil jätta normaalväärtuse määramisest õiguspäraselt kõrvale riigisisese müügi sõltumatule kliendile üksnes asjaolu tõttu, et asjaomased tooted hiljem eksporditi, ja seda ilma, et ta peaks analüüsima, kas tootval müüjal oli kavatsus, või ta oli vähemalt teadlik sellest, et need riigisisesele kliendile müüdud tooted lõpuks eksporditakse.

28. Üldkohtu seisukoha, mis kinnitas komisjoni seisukohta, tagajärjeks on aga see, et tootja peab oma sõltumatute klientide turukäitumise eest alati ja vaieldamatult vastutama, kuigi tal puudub nende üle igasugune kontroll ja ta ei ole toote tegelikust lõppsihtkohast teadlik. See tõlgendus võimaldab komisjonil kehtestada tootjale dumpinguvastaseid tollimakse sõltumata tema hinnapoliitikast, mis on aga vastuolus dumpinguvastase määruse üldise eesmärgiga.

29. Yieh United kritiseerib kolme põhjendust, millele Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuses tugines, et kinnitada komisjoni poolt algmääruse artikli 2 lõikele 2 antud tõlgendust.

30. Esiteks vaidlustab Yieh United selle, et algmääruse erinevate keeleversioonide analüüs, mis viidi läbi vaidlustatud kohtuotsuse punktides 129 ja 130, võib õiguspäraselt viia Üldkohtu järelduseni, mille kohaselt tuleb arvesse võtta toote lõppsihtkoha tõendamist, mitte tootja teadlikkust lõppsihtkohast või tootja kavatsust seoses lõppsihtkohaga müügi hetkel. Mitte miski

väljendis „ettenähtud“ ei takista hinnata tootva müüja arusaama asjaomase toote sihtkohast müügi hetkel. Lisaks ei sisalda keeleversioonid, mida Üldkohus mainis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 129, väljendit „lõppsihtkoht“, vaid selle asemel nõutakse nendes, et tootev müüja hindaks õigesti sihtkohta, mis tuleneb tema toodete müügist.

31. Teiseks vaidlustab Yieh United algmääruse kontekstist lähtuva ja teleoloogilise tõlgenduse, mille Üldkohus andis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 132 ja 135. Esiteks ei põhjenda tema arvates asjaolu, et dumpingu, kahju ja kõrvalehoidmise võib tuvastada tootja või eksportija kavatsusest sõltumata, seda, et Yieh United'i riigisisest müüki ei võetud arvesse. Dumpinguvastaste meetmete kontekstis peab olema subjektiivne asjaolu, kuna tegemist on sanktsioonide rakendamisega asjaomaste tootjate või eksportijate „ebaausa“ käitumise suhtes. Teiseks ei takista algmääruse artikli 2 lõike 2 alternatiivne tõlgendus, mille Yieh United esitas, komisjonil leida objektiivseid tõendeid tingimuste kohta, mis lubavad kehtestada dumpinguvastase tollimaksu. Lisaks kehtestavad muud kaubanduse kaitsemeetmed, mis on ette nähtud eelkõige algmääruse muudes sätetes, WTO lepingutes või subsiidiumivastastes õigusnormides, uurimist korraldavale asutusele kohustuse kontrollida tootjate või eksportijate subjektiivset teadlikkust ja kavatsust. Seega ei saa väita, et selline tõend on „juhuslik“ või et seda on võimatu esitada, nagu kinnitas Üldkohus.

32. Kolmandaks on vaidlustatud kohtuotsuse punktis 134 Üldkohtu poolt järgitud arutluskäik korduv. Kui eksportiv tootja haldab oma hindu nõuetekohaselt ja kohaldab oma riigisisesele ja ekspordiks ettenähtud müügile samasuguseid hindu, siis dumpingut ei ole.

33. Komisjon ja Eurofer vaidlevad Yieh United'i argumentidele vastu ning leiavad, et apellatsioonkaebuse kolmas väide tuleb tagasi lükata.

2. Hinnang

a) Sissejuhatavad märkused

34. Yieh United leiab oma apellatsioonkaebuse kolmandas väites, et Üldkohus rikkus algmääruse artikli 2 lõiget 2. Kõnealune äriühing seab kahtluse alla eelkõige mõiste „sisetarbimiseks ettenähtud“ tõlgenduse, mida Üldkohus kasutab vaidlustatud kohtuotsuse punktides 129–135.

35. Selle kohta tuleb kõigepealt märkida, et algmääruse artikli 2 raames, milles on ette nähtud dumpingu kindlaksmääramist käsitlevad sätted, on lõigetes 1–7 kehtestatud õigusnormid, mis võimaldavad määrata normaalväärtuse, mida võrreldakse seejärel õiglaselt ekspordihinnaga, et määrata kindlaks dumping.[21]

36. Algmääruse artikli 2 lõike 1 kohaselt võetakse normaalväärtuse aluseks tavaliselt ekspordiriigi sõltumatute klientide poolt tavapärases kaubandustegevuses makstud või makstavad hinnad. Sama artikli lõike 2 kohaselt „[kasutatakse] sisetarbimiseks ettenähtud samasuguse toote müüki [tavaliselt] normaalväärtuse määramisel […]“.

[21] Vt algmääruse artikli 2 lõige 10.

37. Viimasest sättest tuleneb vastupidi, et normaalväärtuse määramiseks ei võeta tavaliselt arvesse aga eksportiva riigi tootjate poolset samasuguse toote müüki, mis leiab aset siseturul, juhul kui müügi esemeks olevad tooted ei ole ette nähtud sellel turul tarbimiseks, vaid neil on muu sihtkoht, nagu eksport.

38. Yieh United väidab oma apellatsioonkaebuses sisuliselt, et algmääruse artikli 2 lõikes 2 ette nähtud mõiste „sisetarbimiseks ettenähtud“ eeldab subjektiivset asjaolu, st tootva müüja kavatsust või teadlikkust asjaomase toote lõppsihtkohast. Vastavalt Yieh United'i toetatavale lähenemisviisile on komisjonil selleks, et ta saaks normaalväärtuse määramisest kõrvale jätta siseturul tehtud samasuguse toote müügitehingud, kohustus tõendada tootva müüja kavatsust või vähemalt seda, et ta oli müügitehingute tegemise hetkel konkreetselt teadlik asjaolust, et need tooted hiljem eksporditakse.

39. Yieh United'i esitatud apellatsioonkaebuse kolmandale väitele vastamiseks tuleb seega kontrollida Üldkohtu poolt algmääruse artikli 2 lõikes 2 sätestatud mõistele „sisetarbimiseks ettenähtud“ antud tõlgendust, võttes arvesse kõnealuse äriühingu esitatud argumente.

b) Dumpinguvastase lepingu artikkel 2.1

40. Sissejuhatavalt tuleb aga märkida – nagu leidis muu hulgas Üldkohus[22] –, et algmääruse artikli 2 lõikes 2 sätestatud mõiste „sisetarbimiseks ettenähtud“ vastab WTO dumpinguvastase lepingu[23] artiklis 2.1 kasutatud väljenditele selle kolmes ametlikus keeleversioonis, st inglise keeles „destined for consumption“, prantsuse keeles „destiné à la consommation“ ja hispaania keeles „destinado al consumo“.

41. Selles kontekstis tuleneb kohtupraktikast, et algmääruse sätteid tuleb tõlgendada nii palju kui võimalik dumpinguvastase lepingu vastavate sätete alusel,[24] võttes samuti arvesse tõlgendusi, mille on selle lepingu muude sätete kohta andnud WTO vaidluste lahendamise organ.[25]

42. Selles osas näib lisaks, et ainus küsimus, milles WTO organid on dumpinguvastase lepingu artiklis 2.1 sätestatud mõiste „destined for consumption“ ulatuse kohta juhiseid andnud, on vaidlustatud kohtuotsuse punktis 131 ja eespool punktis 17[26] viidatud vaidlus, milles WTO vaekoda leidis joonealuses märkuses, et „kui tootja müüb toodet sõltumatule eksportijale (või turustajale), olles teadlik, et see toode eksporditakse, siis ei saa seda müüki […] lugeda sisetarbimiseks ettenähtud müügiks“.

43. Minu arvates tuleneb sellest märkusest, et tootva müüja teadlikkus sellest, et müügi esemeks olevad tooted on ette nähtud ekspordiks, ei ole asjakohatu selle kindlakstegemiseks, kas neid tooteid saab pidada dumpinguvastase lepingu artiklis 2.1 sätestatud mõistele „destined for consumption“ vastavaks või mitte ja kas seega võib vastavaid müügitehinguid normaalväärtuse

22 Vt vaidlustatud kohtuotsuse punkt 130 ja seal viidatud kohtupraktika.

23 1994. aasta üldise tolli- ja kaubanduslepingu VI artikli rakendamise leping (EÜT 1994, L 336, lk 103; eestikeelne eriväljaanne 11/21, lk 205).

24 9. jaanuari 2003. aasta kohtuotsus Petrotub ja Republica (C-76/00 P, EU:C:2003:4, punkt 57).

25 Vt analoogia alusel 6. oktoobri 2020. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Ungari (Enseignement supérieur) (C-66/18, EU:C:2020:792, punkt 92), ning seoses määruse (EL) 2016/1036 artikli 3 lõigetega 1, 2 ja 3 minu hiljutine ettepanek kohtuasjas komisjon *vs.* Hubei Xinyegang Special Tube (C-891/19 P, EU:C:2021:533, punkt 24).

26 Tegemist on eespool punktis 14 viidatud vaidluse joonealuse märkusega nr 339.

määramisel arvesse võtta või mitte. Kõnealusest märkusest tuleneb, et tootva müüja tegelik teadlikkus nimetatud sihtkohast välistab asjaomase kauba kvalifitseerimise kui „destined for consumption“ ja jätab seega vastavad müügitehingud normaalväärtuse arvutamisest kõrvale.

44. Eelneva taustal olen siiski nõus analüüsiga, mille Üldkohus viis läbi vaidlustatud kohtuotsuse eespool viidatud punktis 131, mille kohaselt ei saa sellest ühest märkusest järeldada vastupidises tähenduses, et juhul, kui tootvat müüjal puudub nimetatud teadlikkus asjaolust, et asjaomane toode on ette nähtud ekspordiks, viib see tingimata järelduseni, et kõnealused tooted on ette nähtud sisetarbimiseks. Teisisõnu ei viita asjaolu, et tootva müüja teadlikkus toodete ekspordiks ettenägemisest võib põhjendada vastavate müügitehingute normaalväärtuse arvutamisest kõrvalejätmist, tingimata sellele, et juhul kui uurimist korraldav asutus ei tõenda kõnealust tegelikku teadlikkust, siis tuleb need müügitehingud arvutusse kindlasti kaasata.

45. See, et tootev müüja on müügi hetkel tegelikult teadlik asjaolust, et kõnealuse müügitehingu esemeks olevad tooted hiljem eksporditakse, lubab eeldada, et (ekspordi eesmärgil tehtava) müügitehingu hind ja tingimused ei ole siseturu omadega samad, mis põhjendab selle müügitehingu kõrvalejätmist normaalväärtuse arvutamisest, mis peab võimalikult täpselt kajastama müügihinda ekspordiriigis. Vastupidine ei ole aga tingimata tõsi. Nagu allpool selgub, on vägagi võimalik, et müügitehingute normaalväärtuse arvutamisest kõrvalejätmine on põhjendatud müügitehingutega seotud objektiivsete asjaoludega, mis ei sõltu sellest, et tõendatakse tootva müüja kavatsust või tegelikku teadlikkust asjaolust, et tooted hiljem eksporditakse.

46. Seega tuleb viidatud kontekstis viia läbi eespool nimetatud kontroll tõlgenduse kohta, mille Üldkohus andis algmääruse artikli 2 lõikes 2 sätestatud liidu õigusnormile, ja eelkõige selles sisalduva mõiste „sisetarbimiseks ettenähtud“ kohta.

c) Algmääruse artikli 2 lõikes 2 sätestatud mõiste „sisetarbimiseks ettenähtud“ tõlgendus

47. Selles osas, nagu Üldkohus märkis, tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast seoses liidu õiguse sätete tõlgendamisega, et liidu õiguse sätte tõlgendamisel tuleb arvestada mitte üksnes selle sõnastust, vaid ka konteksti ning selle õigusaktiga taotletavaid eesmärke, mille osaks säte on.[27]

48. Seoses esiteks kõnealuse sätte grammatilise tõlgendusega, märgin selle kohta, et nagu leidis muu hulgas ka Üldkohus,[28] kasutatakse algmääruse artikli 2 lõike 2 inglise keelses versioonis – ka dumpinguvastase lepingu artikli 2.1 inglise keelsest tekstist erineval viisil – väljendit „intended for domestic consumption“, mida võib tõlgendada nii, et müüja kavatsus seoses müügi esemeks oleva toote sihtkohaga peab olema asjakohane kriteerium. Nii kõnealuse sätte muudes Üldkohtu viidatud keeleversioonides kui ka dumpinguvastase lepingu artikli 2.1 eespool viidatud kolme ametliku keeleversiooni sõnastuses ei viidata aga sõnaselgelt sellele kavatsusele, vaid pigem on neis viidatud „sihtkohale“.

[27] Vt muu hulgas 29. juuli 2019. aasta kohtuotsus Vethanayagam jt (C-680/17, EU:C:2019:627, punkt 42) ning vaidlustatud kohtuotsuse punkt 127 ja seal viidatud kohtupraktika.

[28] Vt eelkõige vaidlustatud kohtuotsuse punktid 128–130, mida Yieh United kritiseerib.

49. Selles osas tuleneb Euroopa Kohtu praktikast, et mõiste, mis on – nagu käesoleval juhul – liidu õiguses määratlemata, tähenduse ja ulatuse kindlaksmääramisel tuleb lähtuda selle mõiste tavakeele tähendusest, võttes arvesse mõiste kasutamise konteksti ja asjasse puutuvate sätetega taotletavaid eesmärke. [29]

50. Väljend „ettenähtud“ tuleneb ladinakeelselt väljendist „destinare“ ja tähendab iseenesest „kehtestama kindlalt, tagasivõtmatult, kõrgema tahte avaldusena“. [30] Viide kõrgemale tahtele on vältimatu ja see kajastub selgelt väljendis „destino“, mis vastab inglise keeles väljendile „destiny“, prantsuse keeles väljendile „destin“, hispaania ja portugali keeles väljendile „destino“. Kujundlikumas tähenduses omandab väljend „ettenähtud“ igapäevakeeles tähenduse „eraldatud“, „reserveeritud“ või „mõeldud“ kindlaks eesmärgiks, ilma viiteta kõrgemale tahtele. [31]

51. Sellisena mõistetult tähendab mõiste „sisetarbimiseks ettenähtud“, et selleks, et ekspordiriigis saaks müügitehinguid normaalväärtuse arvutamisel kaasata, peavad nende müügitehingute esemeks olevad tooted olema „eraldatud“, „reserveeritud“, „mõeldud“ sisetarbimiseks.

52. Sellest järeldub, et vastavalt eespool punktides 42 ja 43 leitule ei ole eksportija kavatsus ja teadlikkus lõpptoote tegelikust sihtkohast ebaolulised asjaolud analüüsis, mille eesmärk on teha kindlaks, kas teatavate müügitehingute esemeks olev samasugune toode on „sisetarbimiseks ettenähtud“ või mitte. Tegelikult võib müügitehingute esemeks oleva toote lõppsihtkoha, mis võib mõjutada müügihinda ja -tingimusi, määrata tootvad müüjad või nad võivad sellest teadlikud olla ja seega viidatud hinda või tingimusi mõjutada.

53. Vastupidi sellele, mida väidab Yieh United oma apellatsioonkaebuses, ei ole tootva müüja poolse tahtluse või tegeliku teadlikkuse tõendamine seoses müügitehingute esemeks olevate toodete konkreetse sihtkohaga aga vajalik asjaolu, et jätta müügitehingud normaalväärtuse arvutamisest kõrvale. Tegelikult on vägagi võimalik, et sõltumata viidatud tahte või tegeliku teadlikkuse tõendamisest võib järelduse asjaolu kohta, et kõnealused tooted on ette nähtud, st „eraldatud“ või „mõeldud“ ekspordiks, teha teatavate müügiga seotud asjaolude põhjal objektiivselt või neid tooteid ostva kliendiga seotud asjaolude põhjal. Sellest seisukohast võib minu arvates olla piisav näiteks tõend, et müügitehing tehti eksporti soodustava erihinnaga või eritingimustel, või tõend, et müügitehing tehti kliendiga, kes tegeleb põhiliselt müügitehingute esemeks olevate toodete ekspordiga, selleks, et saaks järeldada, et müügitehingud puudutavad ekspordiks „ettenähtud“ tooteid ja et seega tuleb need normaalväärtuse arvutamisest kõrvale jätta. [32] Nende asjaolude tõendamine on piisav, sõltumata kauba sihtkohaga seotud tootva müüja tahte või teadlikkuse tõendamisest.

54. Sellist laadi asjaolude tõendamise alusel võib komisjon seega eeldada, et müügitehingute esemeks olid tooted, mille sihtkohaks oli siseturust erinev tarbimine, ja ta võib seega müügitehingud normaalväärtuse arvutamisest kõrvale jätta, ilma et tal oleks vaja tõendada seda,

[29] Vt muu hulgas 26. mai 2016. aasta kohtuotsus Envirotec Denmark (C-550/14, EU:C:2016:354, punkt 27 ja seal viidatud kohtupraktika).

[30] Vt Treccani.it

[31] *Ibidem*. Analoogselt määratletakse prantsuse keeles tegusõna „destiner“ järgmiselt: „fixer la destination de quelque chose, le réserver à cet usage, à cet emploi; affecter» (Larousse.fr) ja inglise keeles määratletakse tegusõna „to destine“ järgmiselt: „[with object] intend or choose for a particular purpose or end“ (Oxford Dictionary of English, 3°ed. (parandatud), Oxford University Press, 2015).

[32] Nagu on üksikasjalikumalt kirjeldatud punktis 61 ja joonealuses märkuses 38, on analoogset, kuigi mitte sama lähenemisviisi kasutatud Ameerika kohtupraktikas, mis käsitleb dumpinguvastase õiguse riigisisest sätet normaalväärtuse määramise kohta. Vt eelkõige 3. veebruari 1997. aasta kohtuotsus United States Court of International Trade *INA Walzlager Schaeffler KG vs. United States* [957 F. Supp. 251 (Ct. Int'l Trade 1997), lk 265].

et tootev müüja oli nende toodete sihtkohast tegelikult teadlik. Siiski on vaja, et tõendataks siduvat objektiivset asjaolu müügitehingute ja asjaomaste toodete sisetarbimisest erineva sihtkoha vahel, mis võiks põhjendada müügitehingute normaalväärtuse arvutamisest kõrvalejätmist.

55. Algmääruse artikli 2 lõikes 2 sätestatud mõiste „sisetarbimiseks ettenähtud“ eespool viidatud tõlgendust, mille kohaselt vaatamata sellele, et tootva müüja kavatsus või konkreetne teadlikkus müügitehingute esemeks olevate toodete sihtkohast ei ole ebaoluline, ei ole juhul, kui tõendatakse ühe või mitme müügitehingu ja hilisema ekspordi vahelise objektiivse siduva asjaolu olemasolu, vaja, et komisjon tõendaks tootva müüjaga seotud subjektiivse asjaolu olemasolu, et jätta müügitehingud normaalväärtuse arvutamisest välja, kinnitavad minu arvates kontekstist lähtuv analüüs ja selle sätte eesmärgid.

56. Nagu eespool punktis 35 märkisin, kuulub viidatud säte konteksti seisukohast algmääruse artikli 2 lõigete 1–7 hulka, milles on ette nähtud õigusnormid, mis võimaldavad määrata normaalväärtuse, mida peab dumpingu kindlakstegemiseks võrdlema õiglaselt ekspordihinnaga. Neist sätetest ei tulene, et normaalväärtuse arvutamiseks dumpingu kindlakstegemise eesmärgil on vaja tõendada Yieh United'i viidatud objektiivset asjaolu. Lisaks, nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 132 leidis, ilma et Yieh United oleks selle oma apellatsioonkaebuses vaidlustanud, ei ole ka algmääruse artikli 2 lõikes 8, mis käsitleb ekspordihinna määramist, ühtegi viidet asjaomase isiku „teadlikkuse“ kriteeriumile.

57. Teleoloogilisest seisukohast peab märkima, et algmääruse artikli 2 lõikes 2 sisalduv viide samasuguste toodete sisetarbimiseks ettenägemisele on normaalväärtuse määramisele omane ja selle eesmärgiks on tagada, et normaalväärtus vastaks võimalikult samasuguse toote tavapärasele hinnale eksportija siseturul.[33] See vastavus on vajalik, et tagada õiglane võrdlus asjaomase toote ekspordihinnaga dumpingu kindlakstegemiseks. Sellest tuleneb, et müügitehingud, mis puudutavad tooteid, mis ei ole sisetarbimiseks ette nähtud, ei ole normaalväärtuse arvutamiseks nõuetekohane alus ja seega tuleb need selle väärtuse arvutamisest kõrvale jätta.[34]

58. Asjaomase sätte viidatud eesmärgist ilmneb, et on vaja tõendit riigisisese müügi ja riigisisesest tarbimisest erineva sihtkoha vahelise seose kohta, et oleks võimalik see müük normaalväärtuse arvutamisest kõrvale jätta. Sellest eesmärgist ei tulene ühelgi viisil aga nõuet, et komisjon peab tõendama tootva müüja kohta kindlasti subjektiivse asjaolu olemasolu, et selle saaks kõrvale jätta.

59. Lisaks ei põhjenda Yieh United oma üldist laadi kinnitust, mille kohaselt „peaks dumpinguvastases kontekstis olema subjektiivne asjaolu“, ühegi konkreetse õigusliku asjaoluga. Vastupidi, nagu väidab komisjon ja tuleneb kohtupraktikast, ei ole dumpinguvastase tollimaksu, millele on omane normaalväärtuse määramine, kehtestamise eesmärk sanktsioneeriv, vaid sellega soovitakse taastada võrdsed tingimused liidu turul.[35] Sellest tuleneb, et selles õigusvaldkonnas ei ole subjektiivset asjaolu põhimõtteliselt määrata vaja.

60. Lisaks, nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 133 ja 134 sisuliselt leidis, läheks see, kui nende toodete müügi, mille hilisemat eksporti võib eeldada, asjaomase toote normaalväärtuse määramisest kõrvalejätmine seataks sõltuvusse üksnes sellest, et tõendatakse,

[33] Vt analoogia alusel, seoses algmääruse artikli 2 lõikes 1 sätestatud tavapärase kaubandustegevuse mõistega kohtujurist Mengozzi ettepanek kohtuasjas nõukogu *vs.* Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2105), punkt 43, millele Euroopa Kohus oma vastava, 1. oktoobri 2014. aasta otsuse nõukogu *vs.* Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245) punktis 28 sõnaselgelt viitas.

[34] Vt samuti analoogia alusel *ibidem*.

[35] Vt selle kohta samas tähenduses 3. oktoobri 2000. aasta kohtuotsus Industrie des poudres sphériques *vs.* nõukogu (C-458/98 P, EU:C:2000:531, punkt 91) ja kohtujurist Van Gerveni ettepanek kohtuasjas Nölle (C-16/90, ei avaldata, EU:C:1991:233, punkt 11).

mis oli müügi hetkel müüja tegelik kavatsus või tegelik teadlikkus asjaomase toote lõppsihtkohaga seoses, vastuollu dumpinguvastase uurimise eesmärgiga. Selles osas oli mul juba võimalik märkida esiteks, et erinevalt liidu õiguse muudest valdkondadest, nagu näiteks konkurentsiõiguse rikkumine, on liidu institutsioonidel dumpinguvastastes uurimistes üsna piiratud pädevus ja nad sõltuvad seega huvitatud osapoolte vabatahtlikust koostöövalmidusest anda neile uurimise läbiviimiseks vajalikku teavet.[36] Teiseks nõustun Üldkohtuga, et institutsioonidelt sellise tõendi nõudmine, mille esitamine võib viidatud menetluse kontekstis võimatuks osutuda, oleks kindlasti võrdne sellega, et algmääruse artikli 2 kohase normaalväärtuse määramiseks võimaldataks arvesse võtta eksporditud toodete hindu, mis võib moonutada ja kahjustada selle normaalväärtuse õiget määramist.[37]

61. Lõpetuseks märgin üksnes teise võimalusena, et algmääruse artikli 2 lõike 2 tõlgendus, mille kohaselt võib selle kindlakstegemiseks, kas müügi esemeks olev samasugune toode on „sisetarbimiseks ettenähtud“, olla tootva müüja tahe või tegelik teadlikkus ekspordi sihtkohast asjakohane, kuid mitte otsustav, kui tõendatakse, et müügi ja hilisema ekspordi vahel on olemas objektiivse seose tunnused, mis võivad põhjendada müügi esemeks olevate toodete siseturul tarbimisest kõrvalejätmist, on sisuliselt kooskõlas Ühendriikide haldus- ja kohtupraktikas kohaldatava tõlgendusega, mis puudutab dumpinguvastase õiguse riigisisest sätet normaalväärtuse määramise kohta.[38]

62. Kõikide eelnevate kaalutluste põhjal tuleb analüüsida vaidlustatud kohtuotsust.

d) Vaidlustatud kohtuotsus

63. Üldkohus tõlgendas vaidlustatud kohtuotsuses Yieh United'i esitatud hagi teise väite analüüsi raames esiteks punktides 127–135 algmääruse artikli 2 lõiget 2 ja selles sisalduvat mõistet „sisetarbimiseks ettenähtud“. Seejärel analüüsis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 136–144 käesolevat kohtuasja ja järeldas, et komisjon ei teinud ühtegi ilmset hindamisviga, jättes vaidlusaluses määruses kõrvale müügitehingud, mille Yieh United tegi oma suurima kliendiga Taiwanis.

64. Selle kohta märgin esiteks, et Yieh United kritiseerib oma apellatsioonkaebuse kolmandas väites üksnes vaidlustatud kohtuotsuse punkte 129–135, milles Üldkohus tõlgendas algmääruse artikli 2 lõikes 2 sisalduvat mõistet „sisetarbimiseks ettenähtud“, nagu eelmises punktis viitasin. Nende punktide sõnastusest ilmneb aga, et sisuliselt piirdus Üldkohus Yieh United'i poolt sellele sättele antud tõlgenduse, mille kohaselt peab komisjon selleks, et ta saaks teatavad müügitehingud normaalväärtuse arvutamisest kõrvale jätta, tõendama müüja tahet või

[36] Vt minu ettepanek kohtuasjas komisjon *vs.* Kolachi Raj Industrial (C-709/17 P, EU:C:2019:303, punkt 46, mis sisaldab muid viiteid).

[37] Vt vaidlustatud kohtuotsuse punkt 134.

[38] St 19 U.S. Code § 1677b ja eelkõige selle lõike 1 punkt a. Seda sätet käsitlevast kohtupraktikast tuleneb, et kohaldatakse kriteeriumit, mille kohaselt peab dumpinguvastast uurimist korraldav asutus tõendama, et tootja „*knew or should have known that the merchandise was not for home consumption based upon the particular facts and circumstances surrounding the sales*“ (st teadis või *oleks pidanud teadma* müügiga seotud konkreetsete faktide ja asjaolude põhjal, et kaup ei olnud sisetarbimiseks ette nähtud); vt United States Court of International Trade'i 3. veebruari 1997. aasta otsus *INA Walzlager Schaeffler KG vs. United States* [957 F. Supp. 251 (Ct. Int'l Trade 1997) lk 264] ja 3. juuli 2001. aasta otsus *Tung Mung Development Co. Ltd. et Yieh United Steel Corp. vs. United States* (219 F. Supp. 2d 1333 (Ct. Int'l Trade 2002) lk 46)). Seda kohtupraktikat kinnitati sisuliselt 17. juuni 2020. aasta otsuses *Coalition of American Flange Producers vs. United States* (448 F. Supp. 3d 1340 (Ct. Int'l Trade 2020) lk 1354 jj). Viidatud kohtupraktikast tuleneb seega, et ei ole vaja tõendada eksportiva tootja tegelikku teadlikkust müügi esemeks olevate toodete ekspordi sihtkohast, kui seda teadlikkust võib eeldada objektiivsete asjaolude (*constructive knowledge*) alusel, mis viivad järelduseni, et tootja „oleks pidanud teadma“, et tooted eksporditakse.

konkreetset teadlikkust müügi esemeks olevate toodete ekspordiks ettenägemisest, kontrollimise ja tagasi lükkamisega. Yieh United piirdub oma apellatsioonkaebuse kolmanda väite raames väitega, et Üldkohus rikkus viidatud tõlgendusega nõustumata jättes õigusnormi.

65. Eespool punktides 47–60 läbiviidud analüüsist tuleneb aga, et minu arvates peab Yieh United'i poolt asjaomasele sättele antud tõlgenduse tagasi lükkama, ning et kuigi tootva müüja kavatsus ja tegelik teadlikkus kauba lõppsihtkohast ei ole ebaolulised asjaolud, ei ole nende tõendamine tingimata otsustav asjaolu, et teha kindlaks, kas ekspordiriigis müüdav toode on algmääruse artikli 2 lõike 2 kohaselt „sisetarbimiseks ettenähtud" või mitte.

66. Sellest järeldub, et Üldkohus ei rikkunud ühtegi õigusnormi, kui ta lükkas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 129–135 tagasi viidatud tõlgenduse, mille Yieh United asjaomasele sättele andis. Minu arvates piisab sellest kaalutlusest apellatsioonkaebuse kolmanda väite tagasilükkamiseks, kuna, nagu märgitud, piirdub Yieh United kõnealuses väites kohtuotsuse viidatud osa kahtluse alla seadmisega, esitades uuesti asjaomase õigusnormi sellise tõlgenduse.

67. Teiseks lisan täiendavalt, et nagu tuleneb eespool punktides 47–60 läbiviidud analüüsist, tuleb tõlgendust, mille Üldkohus andis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 129–135 algmääruse artikli 2 lõikes 2 sätestatud mõistele „sisetarbimiseks ettenähtud", täiendada ja selgitada, nii et eksportiva müüja tahe või konkreetne teadlikkus müügi esemeks olevate toodete ekspordiks ettenägemisest võib olla oluline, aga mitte otsustav, kui tõendatakse, et asjaomase müügi ja sisetarbimisest erinevaks otstarbeks ette nähtud müüdavate toodete vahel on objektiivne side, mis võib need müügitehingud normaalväärtuse arvutamisest kõrvale jätta.

68. Kolmandaks ja samuti täiendavalt märgin, et vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 138–143 – punktid, mida Yieh United ei vaidlustanud – tuleneb, et käesoleval juhul jättis komisjon normaalväärtuse arvutamisest kõrvale vaidlustatud müügi Yieh United'i kõige suuremale kliendile Taiwanis, tuginedes tõendatud asjaolule, et esiteks kohaldati suurele osale asjaomasest müügist [39] ekspordisoodustust ja teiseks, et põhiliselt tegeles kõnealune klient müüdavate toodete ekspordiga. [40]

69. Selles olukorras, arvestades käsitletava sätte tõlgendust, mille esitasin eespool punktides 47–60, järeldas Üldkohus minu arvates õigesti, et komisjon ei teinud ühtegi ilmset hindamisviga, jättes viidatud kliendile müügi normaalväärtuse arvutamisest kõrvale.

VI. Ettepanek

70. Eelnevate kaalutluste põhjal teen Euroopa Kohtule ettepaneku lükata Yieh United'i esitatud apellatsioonkaebuse kolmas väide põhjendamatuse tõttu tagasi.

[39] Vaidlustatud kohtuotsuse punktist 141 tuleneb näiteks, et see müük vastas 2013. aasta detsembris 40%-le asjaomase kliendi müügist.

[40] Vaidlustatud kohtuotsuse punktist 142 ilmneb, et oli tõendatud, et klient müüs riigisisesel turul üksnes vähetähtsa koguse asjaomast toodet.